

ha fogunk közt hazánk ráng ó
habzó szájért enned adnak
elszegődünk ennek-annak
jásznak gyásznak heves hunnak
ősapáink szemet hunnak
vakulj magyar porladj szikla
forr a világ hol vagy nyikla
ádáz erynnisnek lelke
ezeréves vétkek telke
véres kardként vesznek-adnak
ba beálltunk ennek-annak
tán apáink szemet hunnak
játszott gyásznak sebes hunnak
jövendőnek bármi légyen
honfigóg turáni szégyen

Kukorelly Endre

LEVÉL A „POEMS FOR BOSNIA” CÍMŰ ANTOLÓGIA SZERKESZTŐJÉHEZ

(az a néhány lélek)

(az a néhány lélek pedig, az az egy legalább, aki valami miatt verseket olvas el)

(neki úgyis tudnia kell, hogy)

(épp azokról, épp *arról a dologról* irni) (igen) (nem lehet)

(nem lehet, én nem tudok, mert) (hiába, nem)

(nem szabadulunk meg soha attól, hogy mi)

(mi, igen, megöljük egymást, csak megöli egyik a másikat)

(kicsinálja)

(hiába, nem szabadulok meg attól soha, mert nem is vagyok vele)

(nem vagyok vele, ha nem gondolok rá)

(ha nézem, egy film, az egy film csak, nem vagyok ott, az nem én vagyok)

(mint egy kisgyerek, mindenki úgy néz, ha belelőnek) (nem valódi) (csak nézzük azt

a gyereket, de nem gondolunk oda, olvasol valamit, az összes *olyan* dolog megtörténik,

lehet tudni, hogy igen, de lehet-e érezni is)

(igyekezet) (én igyekszem)

(én)

(igyekszem arra gondolni, hogy mi, igen, tehát megöljük egymást, a faszom tudja,

hogy miért, most ezeket leirtam, igyekszem odafigyelni, nyilván oda is figyelek, és

mégis, a legkevésbé se figyelek oda)

(igen, de akkor meg hova figyelsz, apám, lehet az is)

(azt hiszem, hogy szarok rá)
(például, hogy hát akkor dögöljenek meg, ez jut az eszembe, és lehet, hogy szarok rájuk, tényleg, szarok rátok, most ezt *gondoltam el*, hogy semmire se gondolok, mert nem is tudok, és még csak el se tudom képzelni, másvalaki ezeket hogy intézi el magával, ahogy a leveske szagára vonul végig egy hosszú-hosszú előszobán a konyha felé)

Srba Mitrović

ELÉGIA A DISZNÓHOZ, AVAGY A GYAKORLATI ÉSZ KRITIKÁJA

Hajnalban pícézték ki aklából a hasongondolkodóaknak
A kiherélt, elhízott elégedetlenkedőt,
Röfögött, ételét várván, önnön rabságában volt
Kétértelműségek nélkül és lágyan radikális.

Akasztván kampót tokájába a tisztásra kivezeték,
Majd kalapáccsal csapatván fejére a földre döntették,
És ő zavarodottan és taknyosan gondolt kétértelműt
Még mindig önnön éhségéről, s hogy ez csak átmenet.

Ledöfve, hogy elvéreznék, sörtéjét meggyújták pörkölővel
És fekete körmeit kampókkal kiszaggaták.
Feküdt fehéren, lemosva, emberként megfürösztve
Görbe lábait emelvén szokásainak rabja.

Akkor csörlőkkel fölemelék, és fejjel lefelé fölakaszták,
Míg orráról a vér a sárba taposott fűre csöpögött,
És zsirrakott bőrét lerántván abból hasítanak szíjakat,
És szubjektív szégyenét eltávolíták bévülső részeivel.

Pontosan földarabolva nyugszik békességben immár
Rendezetten és táplálón a jeges polcokon,
És felkoncolt lelke lobog mindenekfelett és messze,
Messzire minden sietős szánakozástól.

Nakovo, 1993. június 16.

Csorba Béla fordítása